

AKORD Z DENNÍKA IVICY KROŠLÁKOVÉ V GALERII U ARTUŠE / PRO TÝDENÍK KROMĚŘÍŽSKA /

Výstava významné slovenské autorky Ivicy Krošlákové v kroměřížské Galerii U Artuše je součástí projektu ČLOVĚK 2010 / HUMAN 2010, který tvořil hlavní osu výtvarné části letošního XXI. ročníku festivalu FORFEST 2010. Výstava koresponduje s hlavním festivalovým týdenním blokem, který hostil umělce z 9 zemí Evropy a zámoří – program je pevnou součástí hlavních evropských a světových přehledů současné nové tvorby / Gaudeamus Amsterdam, ECPNM, British Music, Musical America, KadmusArt a další /

Spoluautor projektu ČLOVĚK 2010 / HUMAN 2010 ak.mal. Marek Trizuljak vyslovuje k letošní výtvarné části několik pozoruhodných myšlenek: „Téma člověka na počátku 21. století se v programu letošního ročníku festivalu Forfest neobjevuje náhodou. Otázky po smyslu lidského přebývání na světě jsou znovu na stole - jsou dokonce možná ještě naléhavější a proto tvoří i dnes důležitou součást inspiračních zdrojů umělecké tvorby. Přelom mezi 19. a 20. stoletím byl svými současníky prožíván a komentován mnohem bombastičtěji, byla zde velká očekávání, měl to být věk technického pokroku, míru, porozumění a blahobytu. Ve srovnání s tím byl námi prožívaný přechod z "dvacítky" na "jedenadvacítku" mnohem opatrnější. Namísto zářných vizí jsme se stali adresáty bizarního strašení. Vůbec nevadí, že se z chmurných předpovědí většinou nic nesplní, důležité je, aby hrozba měla podivné nelidské jméno. Mezitím přicházejí ořesy, které žádného ze samozvaných proroků jaksi ani nenapadly. Opakované teroristické útoky velkého rozsahu, přírodní katastrofy, či nástup ekonomické krize naznačují řadu znepokojivých problémů, přinejmenším to, že podobné události zatím nejsme schopni předvídat, natož udělat něco, abychom jim předešli. Technokratická opatření, která jsou často uplatňována až dodatečně a předkládána jako jediné možné, jsou díky své zúžené perspektivě ve skutečnosti iracionální, neřeší podstatu problémů, pouze odkládají jejich dopad na pozdější dobu. Je potřebné zapojit rozum a vůli v mnohem větší šíři a mnohé napovídá, že změna by měla být směřována k větší citlivosti vůči okolnímu světu i vůči vlastnímu nitru.“

K výstavě Ivicy Krošlákové bych rád vzpomněl charakteristiku Dr. Evy Trojanové, která řadí počátky autorčiny tvorby do inspirující atmosféry 60. let. Abstraktní myšlení, uvolněnost výrazu a vnitřní soustředěnost jsou zde skutečně hlavním hnacím faktorem. Trojanová dokonce hovoří o umění „ vnitřního modelu“ zbaveném jakýchkoliv matoucích významových odkazů na vizuální svět - o umění s vnitřní dynamikou / zde si prosím povšimněte mimoděchnou shodu se slovy Marka Trizuljaka /. V současném uměleckém provozu považuji tento postoj za obzvláště důležitý – obrat do vnitřního světa, nezávislost na mainstreamu a sílící individuální tendence jsou dnes evidentně znovu aktuální. Vyčerpanost postmoderny se projevuje např. viditelnou únavou z konceptuální tvorby – potvrzuje se to z mnoha stran, hledají se další východiska, ve vzduchu jsou časté návraty k základním esencím, o kterých umění vždy bylo.

Pro Krošlákovou je to především malba, které podřizuje naprosto vše: její kombinované techniky na papíře či fotoplátně vykazují shodný rukopis, k malbě míří i ve svých početných řadách autonomních kreseb prozrazující tíhnutí k intimitě a ženské křehkosti. Osobně zde oceňuji zvláště decentní práci s reliéfem, který je použit v aplikaci koláže - oceňuji práci se světlem, která slovy letošního motto festivalu udržuje dialog mezi realitou smyslů a duchovním prostorem. Komorní výstava Ivicy Krošlákové v kroměřížské Galerii u Artuše do tohoto programu rozhodně patří.

Václav Vaculovič